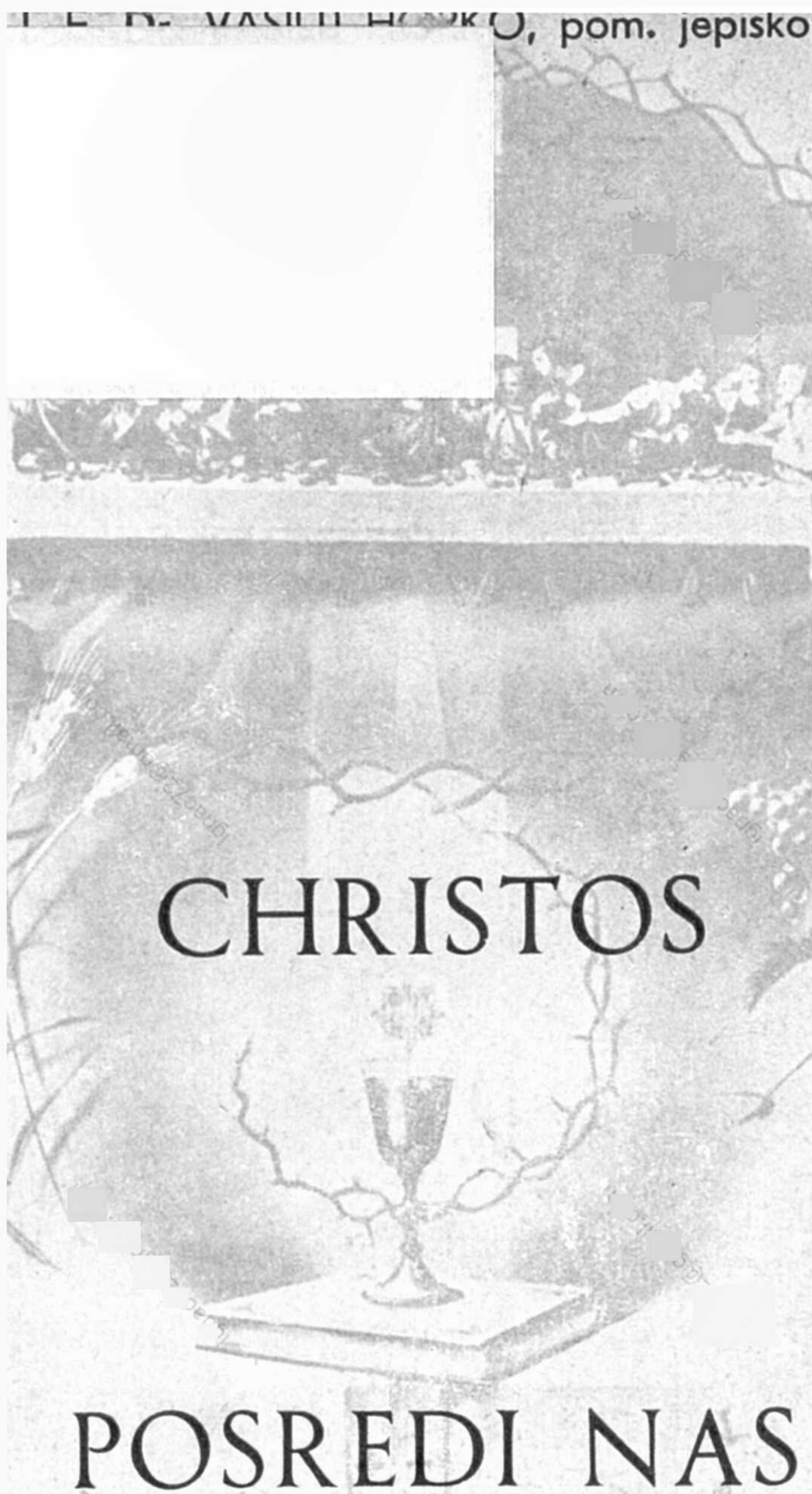

...E. R. VASILJEVSKO, pom. jepisko

CHRISTOS

POSREDI NAS

Книги Благовестника № 9.

Dr. VASILIJ HOPKO, пом. јепископ

CHRISTOS POSREDI NAS

(O. NAJSV. EUCHARISTII I.)

Prišev 1947

Jeparchialnoje Pravitel'stvo v Prjaševi.

Nom. 3167/46.

Vypečatatí pozvol'aju.

V Prjaševi, 27. X. 1946.

† P A V E L
jepiskop.

Vvedenije.

Pered cisara Otakara Vel. prišli raz ~~dva~~ pa-ny, kotory pravotilisja o pole. Odin to tverdil, čo voprosnoje pole jest' jeho sobsvennostiju, no tože samoje tverdil i druhij. Apelovali do cisara. Cisar dal dilo peresmotriti, no nadarmo, pravdu ne moh najti. Konečno carskim sposobom rišil dilo sam. Ot odnoho až nich oprosilsja: Tvoje jest' pole? Da, otvital voprošennyj. — Jesli tvoje, to prodaj mni ho! Čelovik pristal na to. Kohda cisar ho otkupil, tot čo prodal pole uspokojsja, imil hroši — našel pravdu. A teper prichodit k druhomu, kotoryj ješče ne znal jak najde pravdu, i cisar eto voprosnoje pole tomu druhomu darujet. I tak uspokojsja i druhij, ibo jak tverdil, čo pole jeho, pole polučil.

Podobno ssorilisja nebo i zemlja, nad tim, što čij jest Isus? Nebo to tverdilo, što Isus jest sobstvennostiju neba, ibo iz neba prišel Christos, zemlja snova to tverdila, što Christos jest horožanom zemli, ibo tuť na zemli prebyval.

Raspru rišil sam Christos, a to dijstviteľno božestvennym sposobom. Osnoval Najsv. Eucharistiju. I teper spokojno jest nebo, ibo Christos proslavennyj v nebi živet, no spokojnaja i zemlja, ibo Christos vo vidí Eucharistij na zemli živet meždu nami.

Čto jest Tajna Eucharistii?

Slovo Eucharistija jest grečeskoje slovo, vseobšče označajet blahodarenije, v takom smysli nachoditsja v sočinenii »Didache« (učenije 12 apostolov) proischodjaščee iz konca I. stolitija. Blahodaryl Isus svojego Otca, kohda siju tajnu osnoval, no i my dolžny blahodariti za siju tajnu, ibo čerez neje my sojediňajemsja s Bohom. Nazyvajetsja tože Svjatymi Darami, tože Posvjaščennym Chlibom (Eulogia). Jest

to tajna, v kateri pod vidami chliba i vina jest istinnoje Tilo i Krov Isusa Christa.

Tažko to porozumiti, ibo to čudo; postojannoje koždodennoje čudo. No vsetaki my to virim, ibo Sam Spasitel' nas poučil o tom čudi, o Najsv. Eucharistii. My virim, čto choťa vidim, čuvstvujem v Najsv. Eucharistii chlib i vino, vsetaki to tol'ko vidy, to len vkus, kraska, forma, no suščestvo v posvjaščennoj prosfori uže ne chlib, ne vino, no Tilo i Krov Isusa Christa.

Možno-li to viriti?

Ne jest to čtos nemožljivoje? Tažko bylo by to viriti, jesli by to Sam Christos ne byl skazal. No posli učenija Christa, nam virujuščim, lahko viriti. Kto jest Christos? — Sam voploščennyj Boh! Vtoraja Osoba Trojcy Svjatoj, radi nas voplotilasja. Christos pravdu hovorit. Ne tol'ko, čto pravdu hovorit, no On ani ne može nepravdu skazati, ibo On jest Pravda. On Sam Istina, a istina nemožet byti vmisti s nepravdoju.

Jak pripravil Christos siju Tajnu?

Naskol'ko v tej tajni nachodim poňatja chli-
ba, vina, Tila, Krovi, Isus napered chotil doka-
zati čelovičeskomu rodu, čto On jest' Hospodi-
nom i chliba i vina, i svojeho Tila-Krovi. Sdilal
čudes, kotory duchovno pripravljali Pudej na
poňatije tajny Najsv. Eucharistii.

Pervoje čudo bylo v Ka- ni Galilejskoj,

kotoroje sdilal Christos s vinom. Dokazal, čto
On Hospodinom prirody, čto On mozet sdilati,
s vodoju i s vinom, čto chočet. Byla svad'ba. Do-
mašni byli v zamišatel'stvi, ibo ne bylo dost' vi-
na. Bohorodica, jak dobra srodnica nevisty, šep-
čet Isusu: »Vina ne imut«. I choťa Isus snača-
la ne obiščajet čudo, vsetaki Bohorodica skaza-
la sluham, čtoby vsjo sdilali, čto skažet im Isus.
I Isus sdilal čudo»Hlahola im Isus: Napolnite
vodonosy vody, i napolniša ich do vercha. Po-
čerpите nyňi i prinesite architriklinovi (starosta
pri svad'bi) i prinesoša«. I starosta s udivlenijem

vidit, čo najluščeje vino teper prichodit i hovorit ženichu: »Ty že sobľul jesi dobroje vino do seli« (Ioan 2, 3—10). Iz vody sdilal Christos vino i dokazal, čo On majet silu nad vinom, mozet sdilati s nim čo chočet, značit mozet tože sdilati iz vina Najsv. svoju Krov.

Vtoroje čudo bylo razmnoženije chliba.

Evanhelista Maftej opisujet to v 14 hl. Isus propovidujet, narody sluchajut, uže bolše dnej. Socialno razmyšľajuci Apostoly, sočustvujut s bidnym narodom i hovorjat Isusu: »Pusto jest' misto, i čas uže minul, otpusti narody, da šedše v vesi kupjat brašna (jadenije) sebi, Isus že reče im: »Ne trebujut otiti, dadite im vy jasti«. Oni že hlaholaša: »Ne imany zdi (tut) tokmo pjat' chlib i dvi ryby«. Isus prikazal prinesti chliby i ryby, i velil podiliti lud'am: »Prijem pjat' chlib i pobi ryby, vozzriv na nebo, blahoslovi i prelomiv, dade učenikom chliby, učenicy že narodom. I jadoša vsi i nasytišasja...« Bylo ich liš mužej 5 tysjač. Čto skolko bylo žen i ditej,

ne pišet Evanhelist, no najmenše mohlo ich byti tože 5 tysjač. Tak čo vmisti 10 tysjašč ludej jili... A pjať chliby i dvi ryby dost byli dl'a vsich, daže koli Isus roskazal posbirati okrušin-ki nasbirali 12 košov. Značit boľše ostalo okrušinok, jak skol'ko mohlo byti iz pjať chlibov, a k tomu ješče nasytilosja tol'ko l'udej.

Christos tut dokazal, čo On majet vlast' nad chlibom, čo On možet chlib množiti, premiňati jak chočet... Značit možet i takoje čudo sdi-lati, čo skažet na chlib, čo to Jeho Tilo, i chlib budet Tilom Christa.

Tretoje čudo bylo chožde-nije Christa po morju.

U Mafteja čitajem v hl. 14. 22-33: Isus pri-nudil učeníkov korabl'om pereplavati čerez mo-re. Sam »vzyde na horu jedin pomolitisja«. S korabl'om bida byla. »Korabl' že bi posredi mor-ja, vlajasja volnami: bi bo protivén vitr« Isus prišel im na pomošč, »chodja po morju«. »I vi-divše Jeho učénicy po morju chod'ašča, smuti-šasja... jako prizrak jest'« (strašok). Christos

že uspokojil ich: »Derzajte (dovirajte). Az jesm, ne bojtesja.« Posli vysloboždenija Petra, kotoryj topilsja »vlizšim im v korabl' presta vitr...«.

Isus tut dokazal, čto On možet sdilati so svojim Tilom, čto chočet ,možet ho preminati, možet mu otobрати vahu, i sdilati ho tak lehkim, čto možet choditi po vodi. Možet sdilati i tako je čudo, čtoby Jeho Tilo pod vidami chliba bylo, choťa vidy ostanut chlibny, no suščnosť chliba cilkom preminitsja v Tilo Christa.

Obiščanije Eucharistii.

Posli etich čudes učenicy i l'udi duchovno (psychologično) uže byli prihotovleny na Najsv. Eucharistiju, čudesami. Teper uže slidovalo bližšoje prihotovenije na siju Tajnu, a imenno poučeniya, obiščaniya.

Kohda jevrei najilisja tak lahko polučennoho chliba, navirno dumali sebi to: Takoho carja by nam trebalo, čtoby nam razmnožil chlib, čtoby nam nenužno ťažko rabotati na chlib, i proto išli za Christom hl'adati Jeho. Ioan v hl. 6 ot 24—58 sticha opisujet sii sobytija.

»Jehda že vidiša narody, jako Isus ne byst' tu, ni učenicy Jeho, vlizoša sami v korabli i pri-idoša v Kapernaum, iščušče (hl'adajušče) Isusa«.

Oni ne znali, čto jakim sposobom Isus prešel čerez more, vidili, čto apostoly sami sidali v korabel', a kohda našli Ho na druhoj storoni morja, to s udivlenijem skazali »Ravvi, kohda zdi byst'?« Isus poznal ich dumki, čto počemu iščut Ho i to im skazal: »Iščete Mene, ne jako vidiste znamenije, no jako jali jeste chlib i nasytistesja«. I teper obernet ich oči na inše jade-nije (brašno) ... »Dilajte ne brašno hib'ušče-je, no brašno prebyvajuščeje v život vičnyj, je-že syn čelovičeskij Vam dast«.

Oni ješče ne porozumili slova Christa, no vi-dili, čto chočet ich poučiti i proto prosjatsja: »Čto sotvorim, da dilajem dila Božija?« Isus otvitil im: »Da virujete v Toho, Jehože poslal On« (Boh).

Jevrei prodolžajut, i prosjat dajakij znak, čtoby mohli viriti v Neho. I spominajut napri-mir Mojseja, jak čudesno provadil ich predkov »Otcy naši jadoša mannu v pustyni, jakože jest'

pisano, chlib s nebese dade im jasti«. Jak jesli by chotili byli to skazati, a Ty jake čudo sdilaješ? Isus porozumil, čto chotili i otvičajet: »Amin, amin hlahol'u vam, ne Mojsej dade chlib s nebese, no Otec moj dajet vam chlib istinnyj s nebese. Chlib bo Božij jest' schod'aj s nebes i dajaj život miru«. — Jevrei sradovalisja, dumali, na dobroj dorozii my, jest' nadii na čudesnyj chlib, i s radostiju to skazali: »Hospodi vsehda dažd' nam chlib sej«.

Teper Isus uže jasno hovorit: »Az jesm chlib životnyj«. Jevrei sklamanno, hnivačo »roptachu (merzilisja) o Nem, jako reče: Az jesm chlib sšedyj s nebese«.

Tut jasno, čto Isus ne hovoril v podobii, ale realno, i jevrei tak i rozumili i prodolžajut: »Ne sej li jest' Isus, Syn Iosifov, Jehože my znajem otca i mater? Kako ubo hlaholet sej, jako s nebese snidoch?« Isus otvičajet im: Ne ropščite meždu soboju... amin, amin hlahol'u Vam virujaj v Mňa, imat život vičnyj«... I snova ješče jasnijše hovorit: »Az jesm chlib životnyj«. Tut posemu otvičajet na ich slova, kohda spominali mannu i Mojseja. . »Otcy vaši ja-

doša mannu v pustyni i umroša«. Značit jadenie manny im mnoho ne pol'zovalo. I prodolžajet »Sej jest' chlib schod'aj s nebese, da ašče kto ot neho jast, ne umret«. Tut rozumijetsja dumajet Christos na dušu, na život vičnyj, kto budet pol'zovatisja s nebesnym Chlibom, to jest' Tilom Christa, tot na viki budet žiti v blaženstvi, vo vičnom Carstvi Christa.

Christos povtorjajet sii slova v 51 stichu i dodavajet: »i chlib jehože Az dam, plot' (tilo) moja jest, juže Az dam za život mira«.

Jevrei s užasom slyšat sii slova, kotory oni tak rozumili, jak byli skazany doslovno, pravda, oni ne znali ješče, čto to budet Tilo Isusa pod vidom chliba. Jevanhelista Ioann pišet: »Prjachusja (sorilisja) meždu soboju židove hlaholušče, kako možet sej nam dati plot' svoju jasti?«

A Isus snova i snova povtorjajet to samoje, čto Jeho Tilo jest' tim Nebesnym Chlibom. Tut jasnoje dokazatel'no protiv vsim neprijatelem Eucharistii, osobenno protiv različnym protestanskim sektam, kotory v Eucharistii ne vid'at dijstvitel'no Tilo i Krov Christa, a tol'ko pam-

jatku, toľko znak Tila i tomu podobno. Isus pri toj Kafarnaumskoj nauki-obiščanii Eucharistii až šest' raz povtorjajet svoje učenje. V različnych formach, no vsehda rišitel'no. Raz vo formi tverždenija, raz v otricateľnoj formi, raz vo formi uslovnoj, a zas kategorično sravnivajet s mannoju i ukažet na raznicu. Raz hovorit »Jadyj moju plot' i pijaj moju krov«, vtoryj raz to samoje korotše hovorit. Posmotrim sii izrečenija.

Christos otvičajet jevrejam: »Amiň, amiň hlahoľu vam, ašče ne sniste ploti Syna čelovičeskaho, ni pijete krove Jeho, života na imate v sebi (to skazal vo formi otricateľnoj). Potom prodolžajet snova: »Jadyj moju plot' i pijaj moju krov, imat' život vičnyj, i Az voskrešu jeho v poslidnyj deň«. Tu poukazujet Isus na to, čto Eucharistija to jest' zalohom vičnoho spasenija.

A čtoby vsjakoje somninije perestalo byti, čto to toľko označajet, to toľko pamjatka, jak hovorjat protestanty, slyšim dalši slova: »Plot' bo moja istinno (v pravdi) jest' brašno (jadenije), i Krov moja istinno pivo« (po cerkovno-slavjanski, napoj, pitije nazyvajetsja pivom) i

prodolžajet Christos »jadyj moju plot' i pijaj moju krov, vo Mni prebyvajet i Az v nem«. A čto toto Tilo i Krov, jest' dijestvitel'no Jeho Tilom i Kroviju, v 57 stichu korotko to hovorit: »I jadyj Mňa i toj živ budet Mene radi«. Posli toho Christos ješče raz sravnivajet Eucharistiju s mannoju.

Čto i učeníki doslovno to brali, vidno iz primičanija: »Mnozi ubo slyšavše ot učeník Jeho riša: žestoko jest' slovo sije (i) kto možet jeho poslušati? Isus na to im skazal: »Sije li vy blaznit (nad tim soblazňajetesja). Ašče ubo uzrite Syna čelovičeskaho voschod'ašča idiže by prežde? I poučujet ich dal'se »Duch jest' iže oživl'ajet plot' nepol'zujet ničtože. Hlaholy jaže Az hlaholach Vam: duch suť i život suť«. To označajet, čto ne smijeme plotski razmyšl'ati, ale duchovno, jesli budem plotski, to jest' podl'a toho, čto vidim, to t'ážko uvirim, no podl'a ducha treba razmyšl'ati. Choť uvižu chlib vse-taki virju, čto tam Tilo. Navirno i to chotil Isus skazati, čtoby oni ne dumali, čto Isus dast-sja rizati, i každý odin kusok vozmet iz Neho, no čto budet dostojnym sposobom prisposob-

lennym k čeloviku, a imenno pod vidami duže podchod'aščimi, pod vidami chliba i vina.

Čto Christos ne namirjal premiňati svoi slova, hotovyj byl daže i učeníkov utratiti i proto kohda vidil, čto »ot seho mnozi ot učeník Jeho idoša vspjat (otstupili ot Neho) i ktomu ne choždachu s Nim, reče Isus obimanadesjati (apostolom) Jeda i vy choščete iti? Hotovyj byl by ich propustiti, no učenije o Eucharistii ne pereminit, берет to tak, jak skazal. Tohda skazal Petr krasivy slova: »Hospodi k komu idem? hlaholy života vičnaho imaši« (66—68).

Isus konečno, na Poslidnoj Večeri osnoval Najsv. Eucharistiju.

Christos poslidnij raz s apostolami pri poslidnoj večeri. Serdce Jeho perepolnennoje s najnižnijšimi čuvstvami ľubvi, razom i smutku, čto nužno praščatisja so svojimi ľubeznymi druhami. Jak otec pered smertiju robit testament, i ostavl'ajet diťam svojim majetok, tak i Christos chočet ostaviti po sebi pamjatku, no

ne majetok, a čto-to takoje, jakoje tolko Boh mozet ostaviti; ostavit Sam sebja... Osnujet čudesnuju Tajnu Najsv. Eucharistii i tak pod vidami chliba i vina, On meždu nami vsehda. Sv. Maftej tak opisujet sije sobytije: (Maft- 6, 27—28) »Jaduščym že im, prijem Isus chlib, i blahosloviv prelomi i dajaše učenikom i reče: prijmite jadite, Sije Jest' Tilo Moje. I prijem čašu i chvalu vzdav, dade im hlahol'a: piite ot neja vsi, Sija Jest' Krov Moja novaho zavita, jaže za mnohija izlivajema vo ostavlenije hričov«. Podobno pišet Sv. Luka (22, 19) i Sv. Pavel (k Korint'anom hl. 11. st. 24—25) no oni dodavajut ješče slova, »sije tvorite vo moje vospominanije«. Isus tut osnoval najbol'shu Tajnu, i apostoly pervy pričaščalisja iz ruk Sama-ho Isusa. Až teper malj cilkom jasnyj obraz o Najsv. Eucharistii, kohda uže Isus osnoval. Teper prišlo im do mysli vsjo, čto do teper znali o Nebesnom Chlibi.

I proto virim v Najsv. Eucharistju, ibo Christos Sam skazal na chlib, čto to Jeho Tilo a na vino, čto to Jeho Krov.

Jest' to vse-že nepoňatna pravda ,no my ne

čudujemsja, čto v nadprirodných istinach suť nepoňatny pravdy, kohda vidim, čto i v prirodi suť nepoňatny dila. Posmotrim tol'ko odno zerenko. Jak ono malenkoje, a v nem nachoditsja ciloje steblo zerna. Ili maloje jaderko jabloni, ili jakoho nibud' stroma, jakoje malenkoje, a v nem nachoditsja cilij buduščij strom s koreňami, s konarami, so stoplom s ovočami. Kto to možet porozumiti? A vsetaki ono tak jest'. — Ili kto porozumijet, čto simja napered sohnijet a tak posemu začnet snova žiti, i puskajet koreni, i prinosit ovoči? Jesli v prirodi suť nepoňatny dila, tim pače v nadprirodných tajnach možut byti nepoňatny, no ne protiv rozuma (ne nerozumny) dila. Ibo s rozumom možem objasniti, čto Eucharistija siluju Boha možliva jest', ne jest' absurdum.

Sije tvorite vo Moje vospomnanije.

Voľa Isusa Christa byla taka, čtoby Eucharistija ne tol'ko dl'a Apostolov byla osnovana, no dl'a vsich ľudej do skončeniya vikov. I pro-

to skazal Isus: »Sije tvorite vo Moje vospominanje«. (Luka 22, 19).

Apostoly tot roskaz stroho poderžali. V Dijaniyah Sv. Apostol čitajem, čto »Bjachu že terpjašče v učenii Apostolov i vo obščeni i v prelomlenii chliba i v molitvach (Dij. ap. 2, 42). Sv. Pavel k Korinťanom (I. 10, 16—17) to pišet: »Čaša blahoslovenija, juže blahoslovľajem, ne obščeni je li Krove Christovy jest' chlib jehože lomim, ne obščeni je li Tila Christova jest' ... vsi bo ot jedinaho chliba pričaščajem-sja«.

Tut jest' argument i protiv protestantov, kotory učat, čto to ne istinnoje Tilo Christa, ne istinnaja Krov, no Eucharistija jest' tol'ko symbol. Sv. Pavel podčerkivajet pravdu: Obščeni je Krovi Christovy ... obščeni je Tila Christova.

Posli Apostolov jepiskopy posvjaščali svjaščennikov, a oni prodolžali »prelomlenije chliba«. V katakombach na mnohich mistach ostali izobraženija o viri v Najsv. Eucharistiju. Svjaščenniki skryto liturgizali i v katakombach prizyvali iz neba Isusa. Každyj posvjaščennyj svjaščennik majet siju božestvennuju silu, čto na je-

ho slova nad pšeničnym chlibom skazanny:
»Prijmite jadite SIJE JEST' TILO MOJE, pre-
suščestvitsja chlib na Tilo Isusa, a jesli skažet
slova nad hroznovym vinom: Pijte ot neja vsi,
SIJA JEST' KROV MOJA ... presuščestvitsja
vino na Krov Isusa Christa. To slučitsja oby-
čajno pri sv. Liturgii.

Protestanty to ne virjat, i pravda Eucharisti-
ju ne majut, ibo ne majut posvjaščennoho
svjaščennstva.

Odin interesnyj primir jasno objasňajet ka-
toličeskiju pravdu. Odin maľar sdilal takij
obraz: Na seredini Christos pri posl. večeri, na
pravici Isusa Luther, reprezentant luteranov, na
livici Zwingli, reprezentant drugih protestan-
tov i modernych. Pod obraz Isusa napisal
slova Isusa skazanny pri poslednoj večeri: Sije
jest' Tilo moje ... Pod obraz Luthera napisal:
Sije budet Tilo moje (ibo lutherany tak učat,
čto to tol'ko v minuti pričastija budet iz chliba
Eucharistija) a pod Zvinglija napisal: Sije
označajet moje Tilo. Posemu vnizu na obrazi po-
dajet vopros: Kotoryj majet iz nich pravdu?
Tot obraz ješče i sehodňa nachoditsja v cerkvi

ottoburenskich benediktinov. Jasno preukazano, čto slova Isusa vykrutili sii reformatory. I proto my virim Isusu, tol'ko Jeho slovam, a ne slovam Pudej.

Eucharistija — najbolšij dar na sviti.

Cina daru zavisit ot trech dil, a to: 1. jakij jest' dar sam v sebi? 2. S jakoju Puboviju byl darovanyj? 3. Jaku pol'zu majem iz dara?

Jakij dar Eucharistija sama v sebi?

Hospod' Boh dal nam različny dary. Dal nam rastenija, dal nam životny (skoty), solnce, misjac, million zvizd, no to vsjo prirodny dary. Hospod' Boh ne tol'ko sotvoril nas, no i vozderžujet nas v každom momenti. — Hospod' Boh dal nam velikij dar i tohda, kohda Sam voplotilsja. No vsetaki tot dar byl dannyj tol'ko odnoj čelovičeskoj prirodi i voploščennyj Syn Božij byl tol'ko na odnom opredilennom misti, — No konečno sdilal čudo, a to tak, čto svoje božestvo i čelovičestvo dal rozmnožiti po cilom

sviti, vo vidi Eucharistii. V tom dari dal nam Boh Samoho Sebja i ot Boha nit ničeho činjšoho, proto Eucharistija sama v sebi javl'ajet-sja najcinijšim darom.

S jakoju ľuboviju byl dannyj sej dar?

I najboljšij dar, jesli bez ľubvi darovan, ne majet ciny. Naoborot, choťby i malyj dar byl, no jesli s velikoju ľuboviju darovannyj, majet veliku cenu. A jaka to cinnost' jesli velikij dar s velikoju ľuboviju dannyj? A takim darom jest' Najsv. Eucharistija! Čtoby my poznali veliku ľubov Christa, posmotrim obstojatel'stva, čto pri jakich byla Najsv. Eucharistija osnovana.

Jesli smotrim vremena, to to byl najsmutnijšij čas. Poslidnyj večer pered umučenijem. Ľudi choťat Ho ubiti, a tohda On dajet im žizň v Najsv. Eucharistii. Svit nenavidit Isusa, a tohda On osnovujet Tajnu najboljšoj ľubvi. Svit chočet Ho vybrositi iz obščestvennosti, a Christos chočet pravi tohda so svitom ostati do skončani-ja vika. Čto vsjo pereterpil Isus v žizni svojej?

Viflejem ... nebylo místa dľa Neho ... Egypt: místo vyhnanstva. Nazaret: místo ručnej roboty. On každému dobře robil a Jemu každýj zloje. Druhij při odchodi by skazal: Slava Bohu neblahodarna země, idu uže, i ne choču nič mati s toboju, ty neblahodarna ... No Isus Boh, i On jinakše razmyšľajet, ne hovorit, čto idet het, no to hovorit: »Ne ostavl'u vas siry (sirotami)«. (Ioann 14, 18). Osnoval Najsv. Eucharistiju i tak choťa i vernulsja v nebo, no vo vidj eucharističnom ostal i na zemi mežu nami. Kto možet poňati veliku řubov Christa při osnovanii toj Tajny? Razberim ješče lušče sej vopros.

Velikost řubvi Christa lušče preukažetsja nam, jesli budem znati o tom, čto jaki řažkosti mal Christos premoči při osnovanii Eucharistii. Jak Vseviduščij predvidil On vsi oskorblenia, kotory stanutsja v svjazi s Eucharistijeju. Vidil pustý přestoly, porožni cerkvi, hde On jak rab budet ostavljen na sebe, ibo virniki ne majut serdce k Eucharističnomu Christu, zabudut na Neho. Vidil mnohich, kotory vykradut kivoty, potopčut Eucharistiju, zneuvažat, vysmi-

jut ju. Vidil mnogich nedostojnych pričastnikov; a vsetaki vopreki tomu osnoval Najsv. Eucharistiju.

Jaka to prevelika ľubov. Podumajme na to: Christos jest' voploščennaja Vtoraja Osoba Trojcy Svjatoj, značit: istinnyj Boh, značit, Sotvoritel', Vsederžitel', Vseznajuščij Boh, bere na sebe vid chliba. Jaka to ľubov, jaka to pokora! Vo Viflejemi veliku ľubov preukazal Christos k nam, no vsetaki choťa vo vidi maloho miloho chlopčika ležit v jasl'ach. Veliku ľubov i pokoru preukazal Christos na kresti, no vsetaki i tam je vo vidi 33 litnoho čelovika. No v Najsv. Eucharistii nastol'ko ponizilsja, čto ne vo vidi čelovika, no vo vidi nerozumnoho sotvore-nija, vo vidi chliba, ili vina preukazujetsja nam! Jaka to cinna Eucharistija! I najmenšij okružinok, kotoryj jedva vidno, majet bol'se ciny jak cilyj svit. Ibo v každoj častočki posvjaščennoj prosfory tam jest' cilyj Christos Boh i čelovik. V najmenšoj kapli, posvjaščennoho vina, tam jest' Cilyj Christos. Ibo my to kripko ispo-vidujem, čto Christos i pod' jednym vidom, i pod dvoma vidami odinako cilyj Christos 'est' so

svoim božestvom i čelovičestvom. Porozumiti to nemožem, no možem sravniti to s takim obrazom: Pered nami zerkalo, predložim pered solnce v nem otažajetsja odno solnce, ibo zerkalo odno. Rozbijem zerkalo na 20 kusov, eti kuski obernem k solncu i čto vidim? V 20 kuskoch otažajutsja 20 solncy. A vsetaki, to dilajet toľko odno solnce. Podobno i s Najsv. Eucharistijou. Posvjatitsja odin velikij Ahnec, tam nachoditsja odin Christos. Etot Ahnec razdilit-sja na 20 častki i podajetsja v pričastii. V každoj častocki podalsja cilyj Christos, i každyj prinimajet toho odnoho Isusa.

Jaku polzu majem iz Najsvjat. Eucharistii?

Čtoby to porozumili my, na samyj pered skažem, iz jakoj cili osnoval Isus Najsv. Eucharistiju? Na to učeny bohoslovy tak zvykli otvičati: 1. Čtoby byl meždu nami. 2. Čtoby byl v nas. 3. Čtoby žertvovalsja za nas. My v sej brošurki pišem toľko o pervoj cili.

Čto to označajet pro nas, čto Christos meždu nami?

»Christos posredi nas«, tak zdorovim i otvičajem: »Jest' i budet«. Da, do skončanija vika budet meždu nami vo vidi eucharističnom.

Velika by byla ľubov Christa, jesli by On tol'ko na nikotorych mistach našej zemli perebyval vo vidi eucharističnom. Napr. v Jerusalimi, v Rimi, no Isus i v najmenšom seli, hde jest' svjaščennik, kotoryj sozval Christa iz neba, v maloj kaplički, i v derevjanoj cerkovci na prestoli prebyvajet. Velika by byla ľubov Christa i tohda, jesli by tol'ko odin-dva ľudi mohli sozvatj Isusa iz neba na prestol, napr. Rimskij Otec, ili jepiskopy, no Christos posluchat i najmolodšaho svjaščennika i pojavitsja v jeho rukach pri sv Liturgii. Velika ľubov byla by i tohda, jesli by tol'ko raz v roku pojavilsja, no On každyj deň, každy minutu pojavľajetsja, ibo každy minutu suť liturgizajuščii svjaščenniki. Velika ľubov byla by, jesli by vse liše na minutu prišel k nam, no On postojanno meždu nami chočet byti. I poka vid chliba deržit, dotoli i Christos nachoditsja pod vidami chliba. Kohda vidy zničatsja, Christos perestajet byti v tich vidach, na tom misti.

Christos posredi nas...

Jaku poľzu majem iz toho, čto na našich prestolach prebyvajet Christos? Različnu:

a) Majem k komu itti v nuždach. On sam skazal, »prijdite ko Mni vsi truždajuščiisja i obremeneni i Az upokoju vy«. (Maft. 11, 28). K Komu idem pered prestol? K Isusu! K Tomu Samomu, Kotoryj pered dva tysjača hoda-mi žil tut na zemli, Kotoryj ličil, tvoril čuda, Kotoryj za nas terpil, raspjat byl, voskres, voz-nessja i snova prijdet suditi nas.

b) O jaka to potišeľna dumka! Moj buduščij Sudija, ot Kotoraho zavisit moja vična dol'a, tut jest' peredo mnoju na prestoli! Ja možu s Nim hovoriti, ja možu sebi sdilati s Nim dobroje znakomstvo, čtoby na sudi posemu prišel ja k Nemu, jak k dobromu Prijatel'u!

c) Christos posredi nas! Tot, kotoryj povsju-du dobre činil. Neučennych učil, smutnych potišeľ, bidnym pomahal, boľnych ličil, mertvych voskrešal, holodnych i čudesnym sposobom kormil, hrišnikov s najbol'shoju ľuboviju prinimal, a otpuščal im hrichy; Tot jest' tut meždu nami!

My môže zavidim tim ľuďom, kotory žili vo
vremja Isusa, čo Ho mohli viditi, čo mohli s
Nim hovoriti, mohli pri Nim blízko byti. — Ne
zavid'me, no naoborot tišmesja, čo my ješče
bol'se šťast'a majem jak sovremenniki Isusa.
Ibo, tohda, kohda chodil Isus po zemi, naraz
tol'ko na odnom misti byl. Kohda byl v Jerusa-
lemi, to v Nazareti Ho ne mali v blízkosti, ani
vo Viflejemi. My teper Isusa povsjudu majem,
hde tol'ko jest' Eucharistija! Sovremenniki Isu-
sa, mali mežu soboju Isusa, Kotoryj ješče sto-
jal pered smertiju, mal pomerti, no my majem
mežu soboju Isusa, Kotoryj uže voskres, pro-
slavlennyj i nikohda uže Ho ne možut neprija-
teli ubiti, zniščiti! Kohda Isus žil na sviti, ne
mohli ľudi vse hovoriti s Nim, ibo pevno, čo
v noči, kohda Isus spal, to k Nemu ne išli na
razhovor. No teper Isus vse hotovyj nas vyslu-
chat. Isus teper ne majet dňa i noči, On vsehda
bdiť v Eucharistii i v noči hotov nas vysluchati,
a daže nočny umolenija Jemu najmilijši, ibo
v nich vidit osobennuju ľubov iz storony umo-
litelej.

Čto sľidujet iz toho, čto Christos posredi nas?

Jesli Christos tak ľubit nas, čto deň i noč meľdu nami byvajet, deň i noč molitsja za nas, deň i noč Źdet za nami, čtoby my prišli k Nemu, i On upokojit nas, — naša dolľnost' neza-byti na Eucharističnogo Isusa a iti k Nemu, iti umol'ati Christa, iti naščiviti Christa. Bylo by to velikoje oskorblenje pro host'a, kotoryj pri-chodit k nam, chočet s nami potišitisja, chočet nas naščiviti, chočet nam pomoči, obdarovati nas, a my ne prijmem takoho host'a, abo choť i prijmem, ostavim ho samoho v komnati, nesta-rajemsja s Nim. Isus toľe nebesnyj Host', my dolľny preukazati k Nemu hosteprijemnu ľubov, my dolľny s Nim často vjedno byti, ibo to v pervom rjadi naš interes. Jesli carj naščivit bid-nych ľudej v seli, to ne jeho interes, čtoby ľudi prišli k nemu, ale jest' to interes naroda, čto-by pošol na poklon k carju a prosil podderľku dl'a umenšeniya svojego uboľestva. Isus Źaľdet za nami, On iz ľubvi jest' meľdu nami, no vse-taki v pervom rjadi naš interes, čtoby my pri

Nem byli, čtoby On dobri čuvstvovalsja meždu nami, ibo On i bez nas budet Bohom, no my »bez Boha, ani do poroha«, jak hovorit poslovi-ca.

I proto idim k Eucharističnomu Christu často! Naj cerkvi naši denno otkryjutsja, naj ne budet v našich cerkvach takij smutnyj, cholodnyj vostočnyj zvyk, čto ot nedili do nedili cerkov zamknuta, i tol'ko v nediľu otkryjetsja. Idim k Christu vid' majem čto prositi, majem za čto blahodariti, majem za čto pereprošovati, majem za čto žalovati.

Jesli majem tažki kresty, či tilesny, či duševny, idim k Christu, On nam možet pomoči, ibo On Vsemohuščij, On nam chočet pomoči, ibo On Dobrotlivyj, On nam musit pomoči, ibo On to obiščal — »Prositi i datsja vam«, a On virnyj k svojim obiščanijam.

Idim k Christu my bidny hrišniki, v Eucharistii najdem svojeho Prijatel'a, Osvoboditel'a, Spasitel'a. Ta jak, Christos prijatel' hrišnikov? Jak to rozumiti? Ta ne tak, čtoby On schvaľeval ich hrichy, On otsuždajet hrichy, ale k hrišnikovi majet sočustviye, miloserdiye. Kto sťah-

nul Isusa k nam iz neba? Hrišniki! Hde byl najradše Isus tut no zemli? Meždu timi, kotory najbolše potrebovali Ho, a Sam skazal, čto ne zdorovy, no boľny potrebujut likarja.

Christos otpustil Marii Magdaleni; čužoložnoj ženi, kohda chotili ju okameňovati; nevernul na puť čistoty Samarjanku; pozval iz myta mytarja (čto v praxi označalo hrišnika) za apostola; prines spasenije Zachejovi, otpustil Petrovi, kotoryj zatajil Christa; meždu apostolov pozval pronaslidovatel'a christijanov Savla i sdilal iz neho Apostola Narodov sv. Pavla. Ješče i na kresti otpustil razbojniku v poslidnom momenti žizni. V Najsv. Eucharistii, toto same Serdce bijet v hrud'ach Isusa, Tota sama l'ubov napol'najet Jeho Najsv. Serdce, i proto s dovirijem prichodim k Nemu v duševnoj bidi.

Podobno i v drugih bidach idim ko Christu, ibo On ne lem naš Spasitef, no On v pervom rjadi naš Boh, posemu naš Učitel', naš Brat po ploti, naš Prijatel', naš Likarj, naš Utišitel', naš Carj. Jak učitel' nas poučaje jak žiti, dajet nam sovit, jak rabotati na slavu Božu, jak Brat, majet k nam sočustviye brata, jak Prijatel' mi-

lo smotrit na nas, jak Likarj, hotovyj vyličiti nas, ne tol'ko duševno, no jesli to pro naše spasenije poleznoje i tilesno. Kol'ki našli svoje zdorov'ja v Lurdach pravi pri Eucharističnom blahoslovenii. Lurd je misto čudes, tam osobistym sposobom dijsvujet blahodať Boža, no kto byl v Lurdi, tot vidil, čto vsetaki tam najbol'shu silu majet silna vira. Tak molitisja, jak mol'atsja l'udi v Lurdach, nikde ne vidno. Molimsja s takoj viroju i doma, i doma budut čudesa, jesli to v plani Božom jest, i jesli to Boža vol'a. Znajme to raz na vsehda, čto vičny dila, spasenije i vsjo, čto k spaseniju potrebnije, to možem bezuslovno prositi, no dočasny dila, napr. majetki, zdorov'ja, to my vse tol'ko pod usilovijem dolžny prositi, to jest jesli to Boža vol'a, jesli to mni poleznoje!

**Posiščajme, umolajme
Eucharističnogo Isusa!**

Nikohda ne perejdi kolo cerkvi, čtoby choťa na minutku ne zašel Ty poklonitisja Euchar. Christu. No ne tol'ko na minutki zajdim, no iz času na čas, zajdim naročno umol'ati Isusa.

Čto majem skazati Isusu pri umolenii? Korotko dajem tut vzorec, jak možno s Christom hovoriti.

Pervoje dilo, kohda vstupiš v chram, otdaj Eucharistii najhlubšoje poklonenije. No dilaj to s živoju viroju, ne mehanično, iz zvyku, ale krasivo pomaly, dostojno.

Posemu kl'akni sebi na opredilennoje misto (čim bližše k Christu tim krasivše) i vzbudi v sebi viru: Tut peredomnoju na 1—2 metry smotrit na mene moj Spasitel', moj buduščij Sudija, i čekajet, čto jakim serdcem budu s nim hovoriti. S Puboviju čekajet On na mene, to i ja s Puboviju dolžen Jeho umol'ati. Ne zaspanno, ne zivajušči, ne obhl'adajuščisja na každyu stononu. Vozbuždaju v sebi viru, čto Tot Samyj Christos tut, Kotoryj rodilsja v Viflejemi, utikal v Egypt, rabotal v Nazareti itd. S tim svjazano vzbuditsja u mene i nadija, i l'ubov.

Klaňajsja Isusu, umol'aj Isusa. Možeš mati jednu molitvu, kotoru l'ubiš i kotoruju vse znaješ korotko umol'ati Christa. Noprimir taka korotka krasiva molitva umolenija: »Umol'aju Ťa o Bože moj vo Svjatijšoj Eucharistii; vsimi si-

lami duši mojeja ľubľu řa i blahoslovľu Ta na vsich prestolach na zemli, hde iz ľubvi k nam tajno prebyvajeř. No najpače řelaju umolľati řa i potišati řa v tich cerkvach, vo kotorych Tebi malo klaňajutsja, abo počitanije Tvoje sovsim ostavlľajut. Vo Tvojej ostavlennosti so Toboju sočuvstvujú. I poneře ničoho dilati ne mohu, mysliju i serdcem nevsehda pri Tebi ostanu. Blahoslovi mňa i spasi mňa. Umolľaju řa misto vsich ľudej. Podaj čtoby vsi ľubili řa ot vsich rodov, i čtoby poznali Tebe i Tvoje dobrotlivoje Serdce vo vik vikov. Amiň». No možem i inym sposobom svojimi slovami umolľati Isusa.

Blahodarim Isusa za to, čto na prestoli »posredi nas« živet. Čto deň i noč bdit rad nami. Tut možem sebi predstaviti Isusa, jak v Najsv. Eucharistii postojanno molitsja za nas, jak zovet nas, jak dvihajet ruki k Nebu, jak razdava-jet blahodati. Blahodarim ščiro, ibo tak malo ľudej blahodarit za sije velikoje sčastľa, čto Christos posredi nas!

Pereprořajme za svoi hrichy, i za hrichy vsich ľudej. řalujme za to ,čto ne vsehda byli

my virny k Isusu, jest' za čto žalovati, jesli podumajem ne tol'ko na novy, no i na stary naši hrichi, ošibki. Pravda, oni otpuščeny, jesli my ich vyspovidali, za nich iskrenno žalovali, no vsetaki Bohu to miloje, jesli nas tak bolit serdce za to, čto my Boha oskorbili, čto i povtoritel'no pereprošajem Jeho. Podobno jak s nami slučitsja. Jesli nas kto-to oskorbit, prosit izvinenije, my otpustim jemu. No jesli on i častijše prosit izvinenije, a to vsehda iskrenno, to my až tohda vidim, jaka to blahodarna (šlachetna) duša, kotora tak žalujet za oskorblenije, i nam priyatno, čto on i tak chočet do porjadku dati dilo oskorblenija. I Bohu milo čuti naši pereprositelny molitvy.

No ne tol'ko za sebe, no i za druhich! Isus mnohich takich duš majet, kotory zabyli na Neho, nestarajutsja s Christom. Jak milo Christu, jesli misto tich duš my pereprošujem, my umol'ajem Christa. Podobno, jak kohda odin plochiy člen familii oskorbit otca, ili mater i otojdet. Roditeli smutny, plačut, no tohda prichod'at virny diti i skažut: Otče, ne plačte, my virny ostali, i my budem l'ubiti Vas i misto toho nevirno-

ho syna, prostite jemu, on ne znal čto sdilal. I pocilujut virny diti otca, mater, i misto nevirnoho. Pevno, čto serdce roditelej zmjaknet, dobri im padet sija l'ubov virnych ditej jakos skorše hotovy otpustili i nevirnomu, radi tich virnych. Jesli tuzemnyj otec tak dobryj, o skoľko luščij Boh i prostit bidnym hrišnikam.

Prosim na konci ot Isusa vsjo, čto potrebujem. Nit čelovika, kotoryj by ne mal čto prositi. Ibo jesli by vsjo mal čelovik tut na zemli, to i tak jest' o čto molitisja, a to o ščastlivu hodinu smerti, o spasenije duši svojej, to dl'a každoho potrebnny prošeniya. Prosim ot Isusa, ne tak, jak ot Carja, čto napišem prošeniye, pere-smotrim často, ne jest-li dajaka ošibka v prošeni bojimsja, či dost krasivo napisannoje prošeniye. Nit, Isus ne čekajet ot nas stichi, ody, filozofovanie, On to čekajet, čto čekajut rodiči ot ditej. Koli prosim ot mamki chliba, to ne podavajem prošeniye, ale idem k mamki a krasivo, no prosto skažem, mamko, prošu chliba. I mamka porozumijet nas i dast' nam. Čim prostijše, čim intimnijše, čim bolše ditskim sposobom i čim teplijše, dovirnijše prosim, tim

lušče ľubitsja Isusu naše prošenijs. A prosim vsjo, i pro dušu i pro tilo, pro sebe i pro bližnich našich. — Jesli tak zarjadim sebi umolenijs, krasivo perejdet čas, ani ne zamtim, čo perešla može i hodina. — Ľubim hovoriti s Christom! Dumajme na to, jak budem na viki s Christom? Jesli by ty teper ne čotil byti s Christom ani može 10—15 minut, možesja bojati ot toho, čo Christos na sudi ti to skažet: Idi ot Mene, vid' ty ne čotil byti so mnoju ani za korotkij čas v žizni svojej, ty ne byl moj prijatel', ty zaspannyj byl v prisutstvii mojem, tebi ťažko bylo so mnoju byti, ta jak by ty teper moh so Mnoju vyderžati vo vičnosti? Jesli tebi neprijemno bylo so Mnoju korotkij čas hovoriti, tišitisja, ne možeš ty vo vičnosti tišitisja so mnoju, ty by to ne smoh, i proto idi ot Mene!... Ne jest' to poslidovatel'nost'? Ne jest' to želizna logika? Ne možno sja nam ot toho bojati?

No naoborot, jesli my ľubim umoľati, ľubim s Isusom vmisti byti, to nam skažet: Prichodi moj druž, Ty vse ľubil so Mnoju byti, prijdi teper na viki budeš so Mnoju!

Eucharistija centr našej žizni.

Ciľ naša Boh, a Eucharistija to ne inše jak pod vidami chliba i vina náš Boh. I proto my dolžny tak ciniti Eucharistiju, jak svojeho Boha.

Čital ja takoje, čto na missijach novopokreščenny christijane tak budovali sebi domy, čtoby okna smotрили na cerkov, čtoby vse — deň i noč mohli viditi vičnu lampočku, kotora davala svetlo, v znak, čto na prestoli perebyvajet Christos. Čtoby tak často mohli dumati na Christa i umoljati Jeho! Jaka to živa vira! Starajmesja i my taku živu viru mati!

Jesli ne možem zajti v cerkov na naščivu, to choť duchom zajdim tam. Jak krasivo to, kohda zvoňat, obrnutisja v napravlenije cerkvi i umoljati Isusa. Večer jak lihaješ, kľakni k posteli i dumaj, čto Ty v cerkvi umoljaješ Isusa, i tak poslidni tvoji dumki naj leťat k Isusu. V noči koli Ty zbudišsja i ne znaješ spati, jak polezno Ty využiješ čas, jesli Ty choťa v posteli sid'ači, ili ležači dumaješ na Isusa v cerkvi i

duchom umol'aješ Jeho. Jesli Ty na pol'i vidiš cerkov iz daleka, i duchom umol'aješ Isusa v cerkvi. Ideš pojizdom, abo autobusom i vidiš cerkov, duchom klaňaješsja pered Christom Tvojim Spasitelem. Jest' uže i obščestvo dl'a tich, kotory obvjazujutsja na nočnoje umolenije choťa doma duchom. Jest' selo, hde virniki so svojim svjaščennikom pered pjatnicu chotja v posti v noči ot 11.—12. hod. umol'ajut Isusa v cerkvi. To prosil Isus ot sv. Marg. Alacoque.

Blaholipije domu božoho.

Starajmesja o to, čtoby dom božij byl dostojnyj Eucharističnogo Isusa. Jak by to bylo smutno, čtoby my byvali v dostojnych domach, kotory suť čisty, denno zamitany, a Isus žil by v cerkvi, kotora nikoli ne čiščena, ne zavakovana, ne maľovana, oltar nečistyj, nit do čeho obleči jeha, nit pokryval, nit lentionov, a može i pavučiny visjat nad oltarom. Rizy, v kotorych služat sluhi boži suť poderty, bo na vsjo jest' hrošej, len na blaholipije chrama, na ukrašenje chrama nit hrošej. Jak smutno Isusu by-

vati v takich cerkvach! A hde taki cerkvi, tam i porožny, a to osobenno smutno dľa Isusa, kohda On prišiel čtoby posredi nas byl, a ľudej ne najdet kolo Sebe! Jak to smutno, čto v čekarňach tuzemnych likarej polno pacientov, a v čekarni Nebesneho Likarja, v cerkvi tak porožno! Kolo rik tak mnohi ždut za kupelju, a kolo Istočnika vičnych vod tak malo jest takich, kotory by chotili okupatisja, očistitisja, v restauraciach polno hostej, a kolo stola Isusa tak malo hostej! Nezabudme na to, čto poslidne slovo Isus budet mati! A čto nam skažet vo vičnosti, jesli my tak cholodny k Nemu v žizni?

Jak krasivo to, kohda idut robotniki iz pol'a zastavľatsja pri cerkvi, oprut kosu, ili hrabli o cerkov i sami zajdut k Isusu. Jak krasivo to, kohda virniki poprosjat otca duchovneho, čtoby Liturgia byla rano o 4. hod., ibo oni choťat pričaščatisja, choťat byti pri Christj utrom a posemu do roboty itti!

Jak krasivo to, kohda diti v promežutkach zajdut k Isusu, ich Učiteľu, čtoby umoľati Jeho! Jak krasivo to, kohda diti so svjaščennikom

**posli religii zajdut vsi do chramu a tam zaspi-
vajuť eucharističnu pisňu!**

**Tak vospitujme v duchi Eucharistii. Ibo Isus
v Eucharistii učít nas vsich. Učít nas na veli-
ku ľubov! Tak ľubľu Vas, hovorit Isus, čo pos-
tojanno meždu Vami živu. Učít nas na pokoru.
Posmotri hordyj čeloviče, jak pokorno pereby-
vaju ja pod vidom chľiba! Ty tak hordišsja
svoimi odeždami, svoim vnišnym bohatstvom,
a ja v okrušinky pojavľajusja... Učít nas na
terpezlivost'. O skol'koraz Isus darmo ždet ľu-
dej, a vsetaki On terpezlivo ždet. Učít nas na
molčalivost'... Može i oskverňajut Ho zly ľudi,
a On molčit, On terpezlivo ždet pokajaniye čel-
lovika. Učít na samoumertvlenije, na samo-
žertvovaniye. Dastsja Isus zaperti v malyj ki-
vot, o takij to primir na samoumertvlenije dľa
nas!**

**Ukrašajme cerkvi, prestoly! Toho, koho ľu-
bim, zvykli my obdariti, zvykli my milymi byti
pered nim. Taku ľubov pereukažem i pered
Christom, jesli darujem Jemu mily dary. Naj-
milijši dary suť čisty serdca. Najkrasivšoje u-
krašeniye cerkvi jest' mnoho ľudej v cerkvi, ko-**

tory umol'ajut. Krasivy dary, jesli my žertvu-
jem dobry učinki, jesli prinosim Isusu v dar sa-
moumertvlenija, molitvy. No kromi tich dušev-
nych darov my dolžny obstaratisja i o vnišnom
ukrašenii. Hospod' Boh sotvoril ne tol'ko čelo-
vika, no i iny sotvorenija, i oni tože choťat bra-
ti učast' v proslavlenii Isusa. I tak najbližši k
Isusu suť cvity, kotory svojeju nižnostiju, svi-
žest'ju, krasotoju, nevinostiju najbliže k Chris-
tu, i proto dajme ich na prestol. Najkrasivšoje,
čto majem v prirodi suť cvity, i proto darujme
ich Christu! No vsehda tol'ko svižy cvity! I svit-
lo chočet brati učast', v pervom rjadi majme na
starost', čtoby v cerkvi svitila vična lampočka.
Hde svitlo tam znak žizni. Jesli v noči idem
čerez lisy a nihde nevidno čelovika, o jak prijat-
no viditi naraz dahde oheň. Sejčas prichodit
dumka, hde oheň tam i žizň, tam i l'udi... Po-
dobno i v cerkvi, hde svitit oheň, tam i žizň,
tam ktos jest' na prestoli.

Navirno uže znajete sej primir: Prostestant-
skij pastor so svojeju ditinoju zachodit do ka-
toličeskoho chrama. Vidit tam vičnu lampočku,
i prositsja ot svojego otca, čto počemu svitit

sija lampočka. Otec objasňajet jej, čto potomu, ibo na prestoli živet Isus . . . Idut posemu v protestantskij chram. Ditinka iščet i tut lampočku. Lampočki nit, i prositsja otca, otče, a tut počemu ne svitit lampočka? Otec dolžen byl byti konsekventnym, spravedlivym i skazal pravdu: proto ditinko, bo tut nit na prestoli Isusa. Ditina rosplakalasja, i hovorit, idim otsjuda, otče, do toho chramu, hde jest Isus. To tak vlijalo na otca, čto stal christijanom-katolikom. Starajmesja, čtoby v našich chramach povsjudu byli vičny lampočki, čtoby holosili, čto tu Christos meždu nami. Hde nit oliju, tam Preosvjaščennyj dozvolili i petrolej paliti, navit', hde jest, i električestvo. Holovno, čtoby byl znak svitla, čtoby byl znak toho, čto Christos posredi nas.

V Jugoslavii iz odnoj filialki virniki prišli do jepiskopa i to skazali: Preosvjaščennyj, my uže majem chram, to prosim i Isusa do chramu! Jepiskop to skazal, nemožljivo, ibo hde Christos, tam musit byti i svjaščennik, tam musjat byti umoliteli, a u Vas na filialki to vsjo nemožljivoje! No virniki nepoddalisja. Obiščali, čto každe rano cile selo sojdetsja na ranjšu molitvu,

**tak samo v poludne, večer, i čto vse budut cho-
ťa nikotoryje, starši, robotu neimuščije ludi,
umol'ati Isusa, i čto iz času na čas prijdet i
svjaščennik, čtoby obnoviti Eucharistiju. Koh-
da vidil jepiskop taku veliku ľubov virnikov,
dozvolil, čtoby mali meždu soboju Isusa. I fi-
lialka byla sčastliva, ibo v seredini sela tam
hospodstvoval Isus. Jaka to cinnost', čto v našich
selach Christos živet, cinim my to? Cinim to, čto
holovuju našeho sela jest' Christos v kivoti! Ci-
nim to, čto Christos posredi nas, jest' i budet!**

S O D E R Ž A N I J E.

	Storona:
Vvedenije	3
Čto jest' T. Eucharistii?	4
Možno-li to viriti?	5
Jak prihotovil Christos siju tajnu	6
Pervoje čudo v Kani Galilejskoj	6
Vtoroje čudo	7
Tretoje čudo	8
Obiščanije Eucharistii	9
Osnovanije Najsv. Eucharistii	15
Sije tvorite...	17
Eucharistija najbolšij dar...	20
S jakoju P'uboviju dannyj sej dar?	21
Jaku pol'zu majem iz Najsv. Eucharistii?	24
Christos posredi nas...	26
Čto slidujet iz toho?	28
Posisčajme, umol'ajme...	31
Eucharistija centr žizni...	37
Blaholipije domu božoho	38
Soderžanije	44

IZDATELSTVO

„Knih Blahovistnika“

Do sich por vyšli:

1. J. E. Dr. Vasilij Hopko, pom. jepiskop: **GREKOKATOLIČESKOJA CERKOV**, 1946. Storon 64 — Cina 10 Kčs.
2. **KALENDAR BLAHOVISTNIKA**, 1947. Storon 152 — Cina 20 Kčs.
3. **SV. OTEC HIKOLAJ** — Nikolajevska ihra, 1946. Storon 16 — Cina 5 Kčs.
4. Dr. N. Russnak univ. prof.: **JEDINSTVO CHRISTOVOJ CERKVI**. 1946. Storon 32 Cina 5 Kčs.
5. **IDI K JOSIFU** — devjatnica i moleben, 1947. Storon 24 — Cina 6 Kčs.
6. **KRESTNA DOROHA**, 1947 (s obrazkami) Storon 32 — Cina 10 Kčs.
7. J. E. Pavel Goidič ČSVV, jepiskop prjaševskij 1947 (jubilejna kniha) Storon 160 Cina 40 Kčs.
8. V. Arvaj Č. Izb.: **VELIKE ČUDO FATIMI**, 1947. Storon 51 — Cina 7 Kčs.

9. **J. E. Dr. Vasilij Hopko**, pom. jepiskop:
CHISTOS POSREDI NAS. (O Najsv. Eu-
charistii I) Storon 48 — Cina 9 Kčs.
10. **O. A. Levkanič**: **NAJBOLŠIJ SKARB.**
Storon 16 — Cina 3 Kčs.

Pečatajetsja:

11. **KALENDAR BLAHOVISTNIKA** na hod
1948. (novyj i straryj tipik).

**PODPISUJTESJA NA NAŠU CERKOVNU
GAZETU „BLAHOVISTNIK” I NA PRILOHU
DLA DITEJ „ZORJA”**

Zakazy posylajte na adres:

**Izdatel'stvo „Knih Blahovistnika” Prešov,
Masarykovo nám. č. 3.**